

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

Un hombre y un libro

El libro se titula *El Correccional de Santa Rita*; el hombre—autor de ese libro—se llama Abraham Polanco. Vamos a decir algo del hombre y del libro.

Abraham Polanco es un mozo castellano que debe de andar por el año 23 o 24 de su vida. Este mozo debió de tener una adolescencia bravísima, debió de ser en algún tiempo un potro indómito, debió de sentirse en las venas y en las bodegas del corazón un hervor de vino fogoso y de sangre espumosa que lo abrasaba y lo distendía y lo hacía botar como una pelota. Este mozo debió de llegar a la pubertad como un tren a una estación, pitando y echando humo. Él mismo lo da a entender cuando habla de su pecho, de antiguo incorregible y vehemente amador.

Para amansar una juventud que se presentaba tan extremada, tan acometadora y tan fiera, que se anunciaba con precocidades alarmadoras y con irresistibles embestidas, para atajar tanta independencia y tanto brío, los padres de Polanco encerraron a éste en el correccional de Santa Rita.

Allí ha estado dos años. Parte de ese tiempo lo ha pasado recluido en una celda de cinco metros de larga por cuatro de ancha. En Santa Rita, Polanco no era Polanco: era el número sesenta. Allí ha pasado ese muchacho dos años, vestido con una blusilla corta, rapado, calzados los pies con unas alpargatas miserables. Allí ha vivido entre pedagogos incipientes y entre frailes maricones. Allí se ha visto tratado como un delincuente, como un criminal. Allí ha perdido los dos años mejores de su existencia.

Con él había otros muchachos como él. Chicos que habían tetado el amor en los pechos lácteos y azucarados de una mujer, y que habían sido arrojados en el seno de capuchinos fríos o demasiados calientes. Naturalezas excesivamente generosas, devoradas por el ansia de vivir. Hijos de madres ricas que faltaron a sus maridos, que fueron queridas de poetas. Hijos otros de potencia-

dos, y con sangre de barones feudales en las venas, y con un corazón lleno de orgullo patricio debajo de sus camisas numeradas de corrigendos.

Polanco intentó suicidarse en Santa Rita. Quiso seccionarse la yugular con el cristal de la bombilla que alumbraba su cuarto, pero le quitaron la bombilla. Quiso cortarse la muñeca con el cuchillo que había de servirle para cortar el pan, pero no le dieron cuchillo. Quiso pincharse una vena con un hueso o con una espina, pero sus carceleros le servían la comida desmenuzada y limpia de espigas y de huesos. ¿Qué hacer?

Esperar. Beber toda la hiel y todo el vinagre de la esponja, y escupirlo luego en un libro. Este libro ha salido hace poco a la luz, y se titula *El Correccional de Santa Rita*. Ese libro es formidable. Es una diatriba iracunda contra el reformatorio santarritano. Oid este apóstrofe espeluznante: «Frailes de Santa Rita, yo no puedo aborreceros porque para aborrecer se ha de tener corazón, y yo carezco de él, porque vosotros me lo habéis asesinado». De la lectura de *El Correccional de Santa Rita* saca uno esta conclusión: A esos frailes puericidas, a esos capuchinos corruptores habría que ahogarlos con sus fajas, habría que estrangularlos con sus cíngulos.

¡Pobre Polanco! Yo me hago cargo de tu dolor, yo me doy perfecta cuenta de tus desolaciones. Yo también he estado en un colegio de frailes desde los diez hasta los quince años. Allí empecé a echar sangre por la boca. Allí me volví tísico. Allí fui yo también mutilado. No se si aquellos hombres me robaron, como a Polanco, el corazón. Lo que sé es que, desde entonces, algo que antes tenía, me falta. Polanco ha escrito ya de un tirón el libro de su venganza. Yo lo voy escribiendo despacio, línea a línea, folio a folio. Y lo escribo con bilis, con hiel, con amargores de la boca y de las entrañas, con secreciones del riñón y del hígado, con el veneno que me inocularon en el alma mis violadores.

Un consuelo nos queda a Polanco y a mí. Y es que nuestro dolor y nuestra sangre redimirán a alguno. Esos hombres han criado en su regazo las víboras que han de matarlos. Del propio tronco de la encina sale el cabo del hacha que ha de cortarla. En nuestros libros, en nuestros artículos volverán a encender algunos las teas que iluminaron a Cataluña en los días inolvidables de la Semana Ardiente, cuando vi caer hechos polvo los muros entre los cuales fui yo desgraciado de niño y retorcerse en el fuego como reptiles los hombres que me enseñaron que el besar a la propia madre es pecado.

Frailes de todas cataduras y de todas

pintas: Polanco dice que no puede odiaros. Pero yo si que puedo. A pesar de los bocados que le habéis tirado a mi corazón, aún me habéis dejado unas piltrafas para aborreceros. Frailes de todas pintas: mientras yo aliente, ha de haber siempre una mano levantada para maldeciros. Y vigilad. Porque yo cada vez que paso por delante de un convento, enciendo una cerilla, la echo en la puerta, y rezo: «Plutón, Dios del infierno, señor del fuego inextinguible, toma bajo tu protección esa llama, y acreciéntola y propágala hasta el infinito».

ANGEL SAMBLANCAT.

Mauritania

En Madrid se ha inaugurado un centro conservador obrero ¡Vaya una paradoja!

¿Qué es lo que puede conservar el obrero español? ¡Ah, sí! Con toda seguridad que conservará, sin olvidarlo jamás, el triste recuerdo de las sangrientas represiones ejercidas por el maurismo, con motivo de los sucesos de Alcalá del Valle y de la semana de Julio.

Risa nos han producido las palabras del señor Maura, pretendiendo llevar al ánimo de los trabajadores el convencimiento de que defienden los intereses de su clase al cobijarse bajo la bandera de la conservaduría monárquica, de la que el funesto mallorquín es el más legítimo representante.

Los obreros no pueden conservar más que odio a muerte a los que jamás han perdonado la menor ocasión para emplear todos los medios de persecución contra el pobre pueblo, cada vez que éste, viéndose burlado en sus justas aspiraciones, se ha atrevido a reclamar una insignificante parte de lo mucho que le pertenece.

El obrero no puede olvidar que el único régimen político que ampara sus derechos es el republicano y que, por lo tanto, la monarquía, asentada sobre la base de los más irritantes privilegios, tiene por fuerza que desarrollar su vida garantizando, a viva fuerza, los intereses de las clases poderosas, enemigas mortales y detentadoras sin conciencia de los frutos producidos por los sudores del proletario.

Y si así obran los partidos monárquicos en general, de sobra conocemos los procedimientos empleados por los irónicamente llamados conservadores.

Suele decirse que el actual partido moderado se titula conservador, para mejor responder así a su lema que es el de conservar las conquistas arrancadas al campo de la libertad en provecho de la monarquía constitucional. Nada más lejos de la verdad que esto.

El conservadorismo español, integrado por los partidarios más impacientes o menos fervorosos del régimen absolutista, ha sentado sus reales en la nación con el nada loable fin de conservar y aún aumentar hasta lo infinito, toda clase de privilegios en beneficio de los que tan despiadadamente atropellan, explotan y engañan al trabajador.

Rigiendo ese partido los destinos de España, son letra muerta las palabras constitución, libertad, progreso y orden. Aquello no es más que el jaimismo sin Jaime.

Subir Maura otra vez al poder sería borrar de una plumada cuatrocientos años de nuestra historia; bien se nos ha revelado como un Torquemada de levita.

Lo que no nos cabe en la cabeza es que haya en la capital de España algunos obreros dispuestos a servir de borregos en el rebaño conservador cuyo cayado empuña Maura y al que les sirve de rabadán

Al Partit Republicà Federal de Sabadell

Ciudadans: Se us convoca a la reunió que tindrà lloc al saló-café del CÍRCOL REPUBLICÀ FEDERAL, el próxim dimarts dia 12 del corrent, a les nou de la nit, per a tractar de les vinents

Eleccions Municipals

Donada la importància del tema a discutir, se us encareix la puntual assistència.

El Comité Republicà Federal.

Sabadell, 9 d'Octubre de 1915.

Osorio Gallardo. Si bien con dolor, nos hacemos cargo de que en muchos pueblos rurales, sin vías de comunicación ni más director de las masas que el cura, en los que no ha penetrado todavía la menor ráfaga de propaganda libertadora, sean los pobres campesinos víctimas de su propia ignorancia y militen, aunque inconscientemente, en los partidos reaccionarios.

Pero en Madrid, hombre, en Madrid donde se fabrican las leyes, donde tanto se habla, lee y escribe, con tantos centros políticos, sociales y científicos, donde a toda hora se tropieza con diputados, senadores, ministros y de tan cerca se vé la carcoma reaccionaria y tanto se huele la podredumbre conservadora, es grandemente lastimoso saber que hay un solo obrero dispuesto a secundar los planes liberticidas del fatal gobernante, enemigo jurado del sosiego y prosperidad de sus compatriotas.

Nada más ilógico que ver figurar en los partidos intermedios a la clase obrera, al cuarto estado. Se comprende que los individuos que, perteneciendo a éste y no habiendo tenido la dicha de haber sido iniciado en las verdades liberales, se agrupen al rededor de una bandera que simboliza, para ellos, la rehabilitación de los derechos que estimen divinos. La falta de instrucción les lleva, infaliblemente al abismo tradicionalista.

Lo que no creemos nunca es que, por ignorantes que sean, hayan obreros que, conservándose a

una distancia equidistante del pasado que embrutece y del porvenir que ha de dignificarle, se entregue cobardemente en manos de sus verdugos a los que sirve de escabel para que, desde la altura, lancen toda suerte de calamidades contra sus propios hermanos, contra ellos mismos.

El obrero que, sin darse cuenta de sus necesidades ingresa en las filas del jaimismo, creemos que es un loco. Pero el que, creyendo su felicidad consiste en sostener a Maura, Dato, o cualquier de esos en el candelerio, se afilia al partido conservador, ese es un solemne tonto.

Desgraciadamente, hay otros obreros que ya saben lo que se *pescan* (¿Serán así los de Madrid?) Estos vividores, con el alma inquisitorial, suelen aprovecharse de la buena fé y candidez de sus vecinos y, despues de tocar el parche revolucionario, *enseñan la oreja* y se presentan tal cual son: conservadores, embusteros y traidores.

Esta es la rémora de los pueblos. Mientras ellos dirijan los asuntos públicos no habrá población en España que pueda desenvolverse libremente. Hay que perseguirlos como a malhechores; cazarlos como a fieras.

El día que el pueblo se haya librado de esta lepra, entrará, con paso firme, por el camino de su regeneración. Mientras no llegue ese caso continuaremos siendo siervos en la insula Mauritania,

F. MOLINER SALCEDO.

Angel Samblancat

La caricatura, després d'ésser un art grotesc i admirable, ha tingut la virtut de fer-nos coneixer a tots els polítics que per la seva venalitat, o per la seva actuació, o per la seva saviesa, ha sigut necessari, com a tema d'actualitat, que figuressin en les planes dels setmanaris satírics. Així, quan els nostres múltiples afers ens criden a Barcelona, sempre hem tingut una hora de temps per a passejar-nos per entre les seves Rambles famoses, per un instint monda primer, i per pura curiositat després. I dintre d'aquest passeig tan divers i multiforme, gracies an aquella caricatura hem pogut conèixer, sense que ningú ens els signés amb el dit, an en Pere Corominas amb la seva constitució formidable, an en Layret amb la seva crossa i amb la seva cama que és una errada de la naturalesa, an en Valentí i Camp amb la seva barba magnífica, an en Cambó amb la seva faç d'home que ha tastat totes les quimeres humanes, a l'Iglesias tant alt com el seu pessimisme, an en Rusiñol amb la seva bonhomia i amb els seus ulls inquietos i amb la seva barba coneguda, an en Guimerà amb la seva testa eterna i venerable, vestit de negre sempre i amb el mateix pas sempre... Passen aquests homes entre la multitud anònima i vulgar, que no té per ells ni tan sols l'afectació de girar el cap per a mirar-los altre volta, com fem nosaltres, els vinguts de fora... Però el que amb tot i la seva actuació formidable dintre la política no hem vist mai pels periòdics, es aquest home que's diu Angel Samblancat, el de les proses cremants, el que usa la ploma com si fos un bisturi, el que escriu sense eufemismes, el que després de dir tu al rei, és capaç de posar els seus excrements a damunt la cara de tots els estúpids, de tots els sensiblers i de tots els *parvenus* que en política i àdhuc en literatura creixen a l'ombra de la incultura dels homes. An en Samblancat no l'havem conegut mai per la Rambla, en el nostre vagabondejar infantil i curiós, en aquella hora tan amable del seu cap-al-tard, com la il·luminació enorme posa un tò diferent sobre totes les coses...

* *

Eren les sis de la tarde. La Tardor s'emporta la llum del dia cada jorn que avança, i així an aquella hora tota una gamma de llums eren encesos, mentres el cel palidejava lentament la claror del dia... Assentats en un d'aquells bars tan clars i tan amables, contemplàvem la Rambla, i contemplar la Rambla en aquella hora és una cosa tan bonica i subtil, que tot corprén i il·lusiona... Passava gent, lo que s'ha anomenat sempre la escala social, per entre'l passeig que les copes dels arbres, encare verdes, cobrien com un talem; passaven els tramvies com uns juguets enormes, ara un, ara un altre, i més enllà un altre amb el seus oroll conegut i com si fessin una cursa; ara un auto passava violent, mentres un cotxe caminava pausat, com volguent imprimir el seu bon gust i la seva aristocràcia; uns ceguets sonaven allà la darrera cançó de moda, i el trot militar d'uns caballs feien posar el cos marcialment dels genets que'ls montaven; per la acera, el *trottoir* familiar, passaven dones superbes amb les seves vestidures elegants, amb els seus capells rumbosos, amb els seus flancs incitants, que us fan murmurar un ditirambi o un reneç, i se us emporten la vostra mirada amb la seva.

Les vinentes eleccions

Dintre poc temps tindran lloc per manament de la llei les eleccions municipals, i a tot arreu presenta el cos electoral la mateixa característica de fredor i de indiferència. Els problemes municipals no tenen per la opinió pública aquell interès que haurien de tenir, ja que tenen una relació directa amb la nostra vida.

Les qüestions d'urbanització, d'ensenyança, de beneficència, tots els diferents serveis que son funció pròpia del Municipi estan íntimament lligats amb nosaltres, tot bon ciutadà deu desitjar veure els carrers empedrats i nets, el servei d'aigües ben atès, tot lo que sigui una garantia per la salut pública.

Volem també tenir escoles municipals no pas poques i no molt bones com ara, sinó les suficients perquè els infants puguin preparar-se per a la vida, i el dia de demà ésser útils a la família i a la Ciutat. Volem també la beneficència ben atesa, que aquells infeliços que l'engranatge social llença com una desferra tant injustament no hagin d'anar a passar la vida amb una sala d'hospital fent una barreja informe de gent malalta, per quins la vida no te altre atractiu que aquella vaga esperança de morir isolat, i per els infeliços vianants sense llar ni mitjans de vida que la Ciutat pugui oferir-los hi aliments i repós, i no les parets infectes d'un calaboz, aconduïts per la policia com uns malfactors. A la nostra ciutat encare no s'ha intentat instituir les cases barates i la classe obrera viu entregada a la cobdicia inhumana del propietari, i si aquest vol, va augmentant els lloguers sense una llei que l'aturi i posi fré a la seva ambició. Avui, per vergonya de tots, hi ha cases que valen doble d'ara fa deu anys i aquest augment no'l justifica ni l'augment d'impost sobre immobles, ni el millorament de les finques. Pobre del llogater que demani al propietari que li canviï una rajola!

Per a portar a cap una veritable reforma a les coses municipals precisa naturalment sanejar els ingressos i els que desitgem veure la Ciutat vestida a la moderna amb tots aquells avenços d'higiene i cultura a que abans ens referíem, havem d'ésser decidits partidaris de tributar al Municipi a la mida de les nostres forces. Si els impostos

son o no son equitatius, temps oportú senyalan tots els reglaments i lleis per a les reclamacions que sien necessaries. Si un ciutadà està convençut d'alguna injusticia a n'el sistema tributari te el deure d'exposar-la. Si considera que se l'hi exigeix més de lo que amb justicia li correspon deu recorrer, protestar, revoltar-se; mai aquesta actitud de passivitat en que casi sempre veureu situat al que no paga. Fa repugnancia veure homes de seny, gent de posició, fabricants i comerciants que a les taules de café es vanten de no pagar l'impost d'inquilinat per exemple i no'ls hi pregunten perquè no paguen, ni ho saben. Diuen que'ls han carregat massa; les més de les vegades els seus rebuts no arriben a cent pessetes anyals, pró ells no volen pagar, sens perjudici de llençar cent pessetes per un altre cantó, ben inútilment per cert.

La Ciutat ha de tenir amb compte a qui dona el càrrec de regidor i més en els moments actuals; potser seria arribada l'hora de portar al Ajuntament gent animosa, gent jove, gent treballadora per la Ciutat, que portessin dintre d'aquella casa aires de renovació i amb braó i activitat donessin embranzida a l'obra de transformació ciutadana. Ja n'estem cansats de veure al Consistori gent inútil, sense nort ni guia.

Qui vulgui càrrecs per a lluir que's faci d'aquestes societats que son molts de Junta; qui vulgui tenir el bufet d'advocat concorregut que busqui plets i causes criminals; si algún metge necessita clientela que assisteixi lo més bé possible, i si algún regidor fabricant te terrenys per vendre, per católic que sigui, que'ls tregui a subasta.

Consti a tothom que no escrivim el present article com a reclam electoral, sino com a necessitat imperiosa de que la gent lliberal i democrática de nostra ciutat prengui part en la lluita. Unicament voldríem que cada ciutadà pensés un moment amb els seus deures i per llògica conseqüència exercís el seu dret amb aquella convicció que donen les coses sentides i que'l seu vot signifiqués l'iniciació del sanejament de nostre Municipi i el començ de tot una serie de reformes que embelleixin la Ciutat.



I aixís totes les dones, processó inacabable d'artistes, de *cocottes*, de dones de music-hall, de café-concert, que sense titubellar ens embarcaríem amb elles cap a Citera. I no us canseu de mirar ni a la multitud abigarrada de la Rambla, ni al tramvia que passa, ni als autos llents, ni als cotxes límpids, ni a tot això que té una mica de teatral, d'escenogràfic, com si uns tramoistes ignorats fessin passar davant vostre tot això que tant ens corprén i tant ens il·lusiona... La veu d'un amic meu sento que em parla, com un eco llunyà, dintre del meu encis:

—Ara vé en Samblancat.

Quan vaig girar el cap, en Samblancat seia allà, davant meu. Presentacions. L'hi estrenyem la ma, una ma tan franca com el seu rostre. Confesso que si mai la visió de les cares inconegudes m'ha enganyat, ha sigut la que'n tenia formada d'en Samblancat. Davant dels seus articles valents, ens creiem que era una figura arrogant, i no: és un home sense cap característica, apacible, amb una bondat que li traspua del mirar i de la veu, sense res que denoti a l'escriptor, al pensador, al que ha revoltat la quietut dels cenacles polítics, sanhedrins obscurs on s'hi forjen intencionadament totes les malures ciutadanes; no s'hi veu en éll ni a l'home enèrgic ni a l'home incansable, ni sembla que les seves mans hagin aguantat les deixuplines amb que durant aquests últims temps ha macat les esquenes de tots els dolents, de tots els baixos d'ànima, de tots els denigrats; però si que's pot creure que la seva constitució, una mica robusta, hagi pogut alçar, a davant dels ulls de la multitud estranyada, amb els seus dos braços, ben alts, a la Vritat, amb tota la seva nuesa, descarnada i brutal.

Parlem llarga estona. Una conversa que no's pot transmetre perquè no té res d'interwiu. No més és interessant per els que, com nosaltres, hem teixit a través de la simpatia que ens ha causat aquest home, una bona amistat delicada i fraternal.

Després, amb éll hem anat Rambles avall. La multitud desbordava en aquella arteria, com un riu fugit de mare. I pensàvem: quants dels que ara ens colzegeu amb aquest anar i venir immens, no han rebut d'ell l'estigma acusador dels seus pecats, sense que ningú, ningú, s'adonés ara que éll passava? I amb éll passava també la bondat impresa en el seu rostre, ademés del seu aire franc i apacible, transluint-se-li, però, un lleu signe de rudesia en tot, propi d'aquests homes nascuts sota les roques, com éll ho és, de les valls fèrtils de l'Aragó.

JOHANNAN.

Immoralitats

Al vol de la Alcaldia s'hi nota amb més intensitat cada dia l'ambient de immoralitat que s'hi respira. Havem fet càrrecs gravíssims contra dependents de la Alcaldia i encare és l'hora que'l senyor Griera hagi fet cap indicació, i aixó té, com a única explicació, el fet de que l'autor moral i segurament més que aixó, sigui el propi Alcalde. Aquí no's fa precís per desempenyar el càrrec de quèfe de policia un home amb competència, sino un que sàpiga enmotllar-se al capritxo de qui mana. Si aquest capritxo gira entorn de la injusticia, de l'atropell o de la falta de dignitat del càrrec, el quèfe com a cosa dependent subordinada deu seguir les corresponents genuflaccions; adquirida aquesta elasticitat, es pot ésser un perfecte dependent de la Alcaldia.

Nous fets ens ho demostren. S'ha sorprés

novament qui ha faltat al còdig de la Llei, de que en ocasions el senyor Griera s'ha mostrat gelosíssim i sever, i no obstant estem segurs que ni se n'ha donat part a la Alcaldia. Aixó té una explicació favorable al senyor Pinet i és que apesar del rigor de les ordres, sempre que s'ha tractat de la casa a que volem referir-nos i alguna altre denuncia, ha sigut cosa morta; ningú deu extranyar-se d'aixó, sapigut que inclús les faltes d'obra contra'l referit Pinet han sigut resoltes amb la humiliació més vergonyosa del representant de la autoritat.

A nosaltres, com hem dit mil vegades, no ens va ni ens vé tot lo que's fassi. Sols ens interessa l'aspecte moral i de justícia, per a posar de relleu que qui va aprofitar un dia el càrrec d'Alcalde per a decomisar el pa dels vaguistes i atropellar-los després, avui utilitza el càrrec per a jugar als prohibits amb ventatge.

Si amb una cosa que relativament als assumptes competents a la Alcaldia és de poca importància, es porta aixís, ¿qui ens negarà el dret de deixar lliure nostra imaginació per arribar al terreny de les suposicions?

Encare en veurem de més crespes. Paraula.

Per la vinenta edició:

Les eleccions municipals i l'estat econòmic del Municipi

Notes i comentaris

Reunió important

El Comité del partit Republicà Federal, en reunió celebrada aquesta setmana, va acordar que'l vinent dimarts dia 12 del corrent fos convocat el Partit per a tractar de les pròximes eleccions. La reunió serà a les nou de la nit i tindrà efecte en el saló-café de la nostra entitat Circol Republicà Federal.

Nosaltres, també, igual que'l Comité, preguem encarecudament la assistència al citat acte, ja que la importància del tema aixís ho requereix.

Les vacants de regidor

Nostre Ajuntament, en sessió celebrada la passada setmana, acordà declarar les vacants següents ordinaries, de senyors Concejals que deuen cubrir-se en les pròximes eleccions municipals:

Districte primer, 3 vacants; districte segon, 2; districte tercer, 2; districte quart, 2; districte quint, 3; districte sisé, 2.

D'espectacles

En el Saló Imperial la setmana passada actuaren els celebrats Regionals junt amb la Ideal Mary. Els primers feren passar un bon rato amb els seus balls regionals, i la segona amb la seva simpatia i gracia també ens deleità. Lo que no trovem just és que's cambiés el nom, doncs durant els molts dies que amb el nom de Ideal Maruja actuà en l'Edén Saló va atraure's la simpatia de tot el públic. Creiem que la Empresa no justificaria la seva exigència, més que mostrant-se de preocupacions impropies se nostres temps.

La empresa del Cervantes va estar més a la altura posant sense falsificació de nom, en el seu teatre a la picaresca Pepita Ga-

mora que a l'Edén Saló actuà mes i mig amb «La Pulga» i «De prueba».

Aixís mateix la empresa dels Camps ens ha dat ja mil vegades a les Tudelinas célebres pels seus semi-desnudos, i que apesar dels seus *couplets* de dubtós gust, han recreat a nostres més distingides famílies locals. Sols el substituir noms acusa certa malícia, a la vegada que pren l'aspecte de engany.

Per la Zona Neutral

A la assemblea i manifestació que demà se celebrarà a Barcelona per a demanar al govern aquesta obra i altres reformes econòmiques, que entenem nosaltres que reportaran un llarg profit i benestar per el poble català, SABADELL FEDERAL s'hi ha adherit.

També han enviat la seva adhesió el Circol Republicà Federal i el Comité del Partit Federal de Sabadell.

Sessió de l'Ajuntament

Dijous passat tingué lloc la acostumada sessió de segona convocatòria el nostre Municipi.

S'aprovà l'acta de la anterior.

L'ordre dia es purament de tràmit, aprovant-se tot lo que figura en el mateix.

Hi ha sobre la taula tres dictàmens. El primer que's refereix a la adquisició d'obres pictòriques de les últimes exposicions es aprovat sens discussió.

El segon proposant contribuir amb 100 pessetes a la subscripció del monument an en Pi i Margall, queda vuit dies més sobre la taula a petició del senyor Farreras que aixís l'hi havia manifestat el senyor Llagostera que no pot assistir a la sessió per certes ocupacions.

El tercer presentant comptes, també es aprovat.

Com a final, el senyor Fusté demana que l'Ajuntament s'adhereixi als actes que se celebrin a favor de la Zona Neutral.

S'aprovà i s'aixecà la sessió.

Noves

Advertim a tots aquells que enviïn originals sense firma que llurs escrits no seran publicats.

—Demà diumenge en el Circol Republicà Federal es celebrarà un gran ball de tarde, executant el programa la aplaudida orquestra Fatxendas.

—Els minyons que corresponen a Sabadell en el senyalament del cupo de la quinta d'enguany, serà d'uns 66 i arribarà aproximadament fins al núm. 180 del sorteig.

—En la fraternitat Republicana Radical es celebrarà demà diumenge un ball de vetlla i concert amb motiu de la inauguració de la temporada, executant el programa l'apludida Banda Municipal.

—Per excés d'original deixem de publicar, entre altres articles, un del nostre il·lustre amic i eminent cooperatista D. Joan Salas Antón, titolat «Útils e Inútils». Anirà a la pròxima setmana.

—En el Centre d'Estudis Psicològics tindrà lloc una important «Festa Literaria Espiritista Benèfica» que se celebrarà demà diumenge, a les quatre i mitja en punt de la tarde, en el saló d'actes d'aquest Centre, prenent-hi part varis oradors d'aquesta ciutat i Juli León, de Barcelona.

Donat el caràcter benèfic de la festa, es procedirà al sorteig de varis objectes de valor, dedicats an aquest fi.

—**AVÍS.**—A les Seccions varies que tinguin caràcter científic i cultural, Agrupacions dramàtiques i demés, que's dediquin al foment de sports i excursionisme i vulguin tenir el local social al nou Café «Pirineus Bar» de la Plaça de l'Àngel, com aixís mateix vulguin desenvolupar alguna conferència del mateix caràcter se'ls facilitarà als primers sollicitants el local **gratuïtament** i disfrutaran apart de un **Quarto de Jufes** per a reunir-se.

Kiosc de Canaletes

Cervesa **E. Petry,**

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

Fàbrica de gorres

de

Ignasi Cassadó

Especialitat en gorres a mida

Rambla, 56: Sabadell

Es ven amb bones condicions,

Taler instal·lat, sistema **Durán Cañameras**, de quatre calaixos i accessoris corresponents, en marxa, assegurant feina per una temporada.

Per informes dirigir-se a la Sastreria de Josep Rotllant, **Rambla, 60.**

Dr. Valle

Auxiliar del Hospital Clínic

:: MÉDICO AMERICANO ::

En SABADELL: Plaza Mayor, 33

Martes y Sábados de 6 a 8 de la tarde

En BARCELONA: Mallorca, 236

Medicina general

**SABATERIA
TOUS**

*Es la casa que ven el calçat més elegant
i més ben confeccionat a preus reduïts*

El Taller de Sastreria d'en

Josep Rotllant

l'ha traslladat a la

RAMBLA, 60

Lo que posa en coneixement de la
seva distingida i nombrosa clientela

Pirineus Bar

FÀBRICA DE GEL - Plaça del Angel

Café, Restaurant, Xocolateria,
:: Lleteria, Bunyoleria ::

A totes hores servei a la carta i cobert — A totes hores bunyols — Servei a domicili — Tot l'any servei de Mantecaus al Saló Café i a domicili — Tot l'any la cervesa gelada — Llet de la Granja Domenech, dipositada a la Cambra Frigorífica, única a Sabadell — ¡Patates ingleses! — ¡Patates ingleses — Per a veure Cervesa «La Zaragozana»

“Café-Pirineus” Beguda del dia

Una copa moscatell i dos bunyols, 25 cèntims